

Poplačano usmiljenje.

V reševanje priobčil *Fr. Selski.*

Opomba: Kakor v prvi številki letošnjega letnika ne zahtevamo tudi sedaj, da bi se rešitev pri vseh rešilcih enako glasila, temveč da razloži pričujočo sliko vsak rešilec po svoje ter to kot rešitev pošlje našemu uredništvu.

Uganka.

Priobčil *Fr. Rojec.*

Pet črk in zloga dva beseda ima,
vsem ljubega je praznika ime;
ko ga obhajamo, je vselej zima,
in v noči v cerkve verniki hité.
Če prvo črko z drugo se zamenja,
beseda potlej južen sad pomenja,
ki le mladini z zdravimi zobmi
je v čislih, a za stare ni ljudi.
Če pa se zdaj še tej besedi zbršé

začetnico in zopet drugo tja zapiše,
omenjena je majhna, ostra reč,
ki tudi otročičem je kaj všeč,
a vendar se jim mora skrbno skriti,
ker mogli bi se z njo hudó raniti,
če bi dobili jo v roké
in pazni bi ne znali biti.
Zdaj pa povej, kdor bistre je glavé,
kako te tri besede se glasé!

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Koliko je vredno ptičje gnezdo?

V ptičjem gnezdu je n. pr. pet mladičev. Vsak izmed teh mladičev potrebuje na dan povprečno 50 gosenic in drugih žuželk, ki jih donášata stara dva; to je torej na dan 250 gosenic. Dokler so mladiči godni, mine 4 ali 5 tednov, ali recimo okroglo 30 dni. Za hrano v teh tridesetih dneh je torej treba 5 mladičem v enem gnezdu 7500 gosenic. — Vsaka gosnica požre na dan toliko teže cvetja in listja, kolikor tehta sama. Vzemimo, da je treba gosenci tudi 30 dni žrtja in da požre vsak dan samo 1 cvet, iz katerega bi se razvil 1 sad; torej pokonča vsaka gosnica v tridesetih dneh 30 sadov že v cvetju, in tistih 7500 gosenic skupaj 225.000 takih cvetov. Eno ptičje gnezdo nam torej očuva 225.000 jabolčnih, hruševih, črešnjevih ali slivnih cvetov. Kako je torej prav in koristno, da čuvamo ptičja gnezda, in kako nespameten je oni, kdor jih razdira! S tem odganja ptice — naše ljube in tako koristne prijateljice.

Koliko časa sije solnce?

Najbolj solnčna dežela v Evropi je Španka, kjer sije solnce na leto več kot 3000 ur. Za Špansko pride na vrsto Italija, kjer sije solnce na leto 2300 ur, potem Francoska, kjer sije 2100 ur, potem Avstrijska-Ogrska, kjer uživamo solnčno luč 1900 ur, v Nemčiji sije solnce 1700 ur in na Angleškem 1400 ur. Na Angleškem, kjer sije solnce najmanj časa, pade največ dežja in snega. V Londonu n. pr. pade desetkrat več dežja nego v Parizu.

List za berače.

Nemara ga ni stanu na svetu, ki bi ne imel svojega strokovnega lista. Tako ga imajo tudi — berači. V Parizu izhaja namreč list, ki priobčuje samo tržna poročila in doživljaje raznih beračev. Najzanimivejši pa so v tem listu oglasi, katerih je vedno veliko število. Glasé se pa ti oglasi n. pr. tako-le: »Išče se hromca za dobro obiskano letovišče«. Ali pa: »Išče se slepca, ki igra nekoliko na piščal«. V Parizu je baje več nego dvajset posredovalnic, ki preskrbe vsako leto kopališča in letovišča z berači in katerih strokovni list je omenjeni časopis.

Zabava z — medvedom.

Nekateri ruski kmetje mislijo še danes, da je medved zver s človeškim razumom. To nam kaže ta-le dogodek: V neko rusko bolnišnico je prišel kmet, proseč, naj mu obvežejo zdravniki rane, ki jih je dobil v boju z medvedom. Ko so mu zdravniki obvezali rane, je začel kmetič to-le pripovedovati: Nekega dne sem se odpravil na medvedji lov, in glej: »Mihailo

Potapič« se je ujel v past. Videl sem, kako so se zobje pasti zajedli kožuharju v šapo. No, sem si mislil, sedaj si moj! Nastavil sem puško, a prvič se mi ni hotela izprožiti. Ko sem drugič izprožil petelina, se je začel strahovit pok. Medved se je stresel, nevoljno zamrmral in se s silnim naporom svojih moči oprostil iz pasti. V tem trenutku sem že dobil silno zaušnico, da sem izgubil vid in sluh in se mi je iz nosa in ušes pocedila kri. Precej sem vedel, da ne stoji stvari dobro, in dejal sem: »Dobro je, Mihailo, to pot sem jaz izgubil; pusti me sedaj in ne delaj neumnosti, saj že grem.« Medved me je pogledal, ne morem povedati, kako, ali sram me je bilo in mirno sem šel stran. Stoj, sem si mislil, ako je stvar takšna, ne bom te poljubljal, kosmatinec! Še enkrat sem izprožil puško — baf! Zopet se je zibal medved proti meni, sedaj že resno jezen. Izprevidel sem, da ni medvedu več do šale. »Golobček, Mihailo«, sem dejal naglo, »saj sem ti že rekel, da sem to pot jaz zaigral. Pusti me, da grem!« Ker sem ga tako vljudno prosil, me je seveda pustil medved z mirom, me pogledal s tistim čudnim pogledom, pljunil pred me in jo odkuril, ne da bi se še enkrat ozrl name. A sedaj sem prišel k vam, da me ozdravite. Pravzaprav pa se moram pokoriti za grehe, ki sem jih zakrivil medvedu nasproti...

Koliko je od zemlje do meseca?

Pod vaško lipo so se razgovarjali, kakor je to že navada po kmetih, v nedeljo popoldne možje in mladeniči o tem in onem. Pogovor nanese med drugim tudi na solnce, luno in zvezde. O tem je vedel posebno veliko povedati mladenič, ki je pohajal mestne šole. Razlagal jim je, kolika so ta nebeška telesa, kakšna so in kako daleč so od naše zemlje. Pripovedoval jim je, da je mesec najbližji naši zemlji, pa da on natanko ve, kako daleč je od zemlje, in naposled vpraša: »Kaj bi rekli, koliko vrvi bi bilo treba od zemlje do meseca?« Vsi pomislijo, potem pa se oglasi nekdo izmed njih, dočim se drugi za ušesi praskajo: »Vse vrvi in vsa preja in sploh vse, iz česar bi se dala napraviti vrv, ne bi zado-stovalo, četudi bi bila ta vrv potem še tisočkrat tako dolga.« — »Tako misliš ti«, odgovori učeni mladenič, »a jaz pravim, da bi bilo dovolj, če bi se samo vrvi vsega sveta druga za drugo zvezale.« »Jaz pa pravim, da ne!« reče zopet oni. »In jaz zopet pravim, da!« vpije učeni mladenič. »Jaz pa zopet trdim, da ne bi!« deje preprosti mladenič. »Kaj ti veš!« ga zavračajo možje. »Hajd, pa stavimo!« pravi neuki mladenič.

ln stavili so.

»Kaj boš ti dokazoval!« govori samozvestno mladi modrijan, »ti, ki nisi pohajal mestnih šol kakor jaz!«

»Zato pa imam zdravo pamet, pa dobro premislim, preden kaj trdim. Nič ni lažje dokazati kakor to!«

»Torej kako, povej hitro!«

»Poslušaj! Ako bi bil ti na luni, pa bi od zgoraj dol spuščal vrv, bi morda dosegel zemljo. Ali ti si vprašal, koliko vrvi bi trebalo od zemlje do lune. In sedaj te vprašam, kako napelješ to vrv od zemlje do lune? Govori!«

»Dobro si jo pogodil!« se oglasé močje, mladi modrijan pa ne ve, kaj bi odgovoril.

Ivan Podgornik.

Pametnice.

Užitkov dosti, dela malo
le malim je življenje dalo.

Na čelu znoj in žulj na dlani
človeka delavnega znani.

Najlepše tisti Bogu služi,
kdor delo in molitev druži.

Nihče ne ve, kdaj in kako
s sveta mu vzeti bo slovo,
zato naj uro vsako vsak
pripravljen bo na ta korak.

Ni tisti tvoj prijatelj pravi,
ki v zlu te samega ostavi.

Zaupaj tistemu, ki hodi
ob strani zvesto ti v nezgodi.

Kdor le za srečo se podi,
še to, kar ima, izgubi.

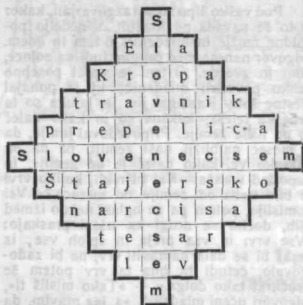
Človeku Bog je moč podaril,
duhá mu bistrega ustvaril,
duh nad močjo naj pazno čuje,
naj vodi jo, naj jo varuje.

Zdravi udje, srčni mir
prave so blaginje vir.

L. G. E.

Rešitev demanta in računske naloge v osmi številki.

Demant:

Slovenec sem!

Računska naloga:

Kmetica je imela 7 kokoši.

Prva gospa je kupila $3\frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 4$,
druga gospa $1\frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 2$ kokoši.

Oboje je prav rešil: Srečko Ferjančič, učenec v Ljubljani.

Samo demant so rešili: Maks Repič, učenec v Rakovcu; Leo Jelenc, dijak v Ljubljani; Franjo, Olga in Vida Podkrajšek na Zidanem mostu; Ivanka in Minka Kalin, kandidatinja II. letnika v Kostanjevici.

* Naznanilo. *

Od srede tega meseca dalje je pošiljati vse uredniške stvari na naslov: **Engelbert Gangl**, učitelj v Ljubljani, Turjaški trg šte. 4.

»Zvonček« izhaja 1. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 5 K, pol leta 2 K 50 h, četrta leta 1 K 25 h. — Izdajatelj, upravitelj in odgovorni urednik je **Luka Jelenc**, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7. — Rokopise je pošiljati na naslov: **Engelbert Gangl**, Medlika (Dolenjsko).

Last in založba »Zaveze avstr. jugoslovanskih učiteljskih društev«. — Tiska »Narodna tiskarna« v Ljubljani.